

Bernard Šmid

Katechéza o pokore

V dnešnom prvom čítaní z knihy Ekleziastikus sme počuli výrok: „Kto sa korí Bohu, bude láskavo prijatý a jeho prosba vystúpi k oblakom. Modlitba pokorného prenikne oblaky a nebude spokojná, kým ta nedôjde.“ Podobná myšlienka zaznieva z evanjeliového podobenstva o mýtnikovi a farizejovi v chráme. Pokora je veľmi potrebná čnosť. Samo Písmo sv. vyhlasuje, že „Pyšný sa Bohu protiví, ale pokornému dáva svoju milosť!“ Pán Ježiš v dnešnom evanjeliu odhaľuje jednu našu nemoc, ktorou trpíme možno viac my ľudia veriaci a chodiaci do kostola, ako ľudia zvonku. Toto podobenstvo je adresované ľuďom, ktorí si namýšľajú, že sú spravodliví, a pohrdajú ostatnými. Táto duchovná choroba má dva symptómy: Je to presvedčenie o vlastnej spravodlivosti a pohrdanie ostatnými.

Skúmajme presvedčenie o vlastnej spravodlivosti. Blažený človek, ktorý toto presvedčenie nemá, pretože ho nemožno nijako uraziť. O sv. Klementovi Márii Hofbauerovi sa hovorí, že keď chodil po Viedni a žobral peniaze pre chudobných, o ktorých sa staral v útulku, v nejakej krčme mu akýsi opilec napľul do tváre. Jeho reakcia na toto poníženie bola: „Toto patrí mne, ale teraz daj niečo mojim chudobným“. Myslím si, že to, čo ústami vyjadril, to mal aj v srdci. Presvedčenie o vlastnej hriechnosti. U všetkých skutočných svätých nachádzame podobný prvok. Kto sa dobre pozná, kto pozná svoju hriechnosť, pohrda sebou a šliape a dovolí šliapať po svojej domnelej veľkosti.

Človek, ktorý má vedomie vlastnej spravodlivosti, neustále trpí, pretože má pocit nedocenenia. Stále mu ktosi ubližuje tým, že hovorí o jeho chybách. Všetci, ktorí prichádzame na tento svet, rodíme sa s určitou ilúziou „dobrého človeka“. My všetci aspoň na počiatku duchovného prebudenia si myslíme, že sme spravodliví a dobrí ľudia, ostatní sú zlí, to vidíme a uznávame, ale o sebe sme presvedčení, že sme dobrí, i keby všetci okolo nás tvrdili opak. Niekedy si túto ilúziu „dobrého človeka“ krčovite snažíme udržať za každú cenu. Hneváme sa na každého, kto nám ju berie. Takýto problém nastupuje aj v manželstve. Keď sa dvaja mladí ľudia sobášia, veľmi často sa snúbi jeden iluzórny obraz s druhým iluzórnym obrazom. Veľmi často si človek neberie skutočného človeka ale berie si ilúziu o človeku. Keď potom v rámci spoločného života odkrývajú hriechny charakter jeden druhého, už často nemajú silu k láske. Milovať hriechného človeka dokáže len svätý Boh.

Z tohto nesprávneho vedomia svojej spravodlivosti vyplýva ten druhý stupeň choroby – pohrdanie druhými. Kto z nás nemá niekoho, kým by nepohrdal, niekoho o ktorom by mohol povedať tak ako farizej z

podobenstva: „Bože ďakujem ti, že nie som ako on“. Možno to nahlas nevysslovíme, ale nosíme to vo svojom srdci. Keby som sa opýtal hocikoho z vás, aby úprimne povedal, koho považuje za najlepšieho, najmodrejšieho a najspravodlivejšieho človeka, málokto by ukázal na svojho suseda. Pravá skutočná pokora nám dáva milosť vidieť a uznať dobrotu svojho brata a sestry. Pyšný pohľad je ako pohľad z výšky 20.000 m. Z takejto perspektívy aj veľhory strácajú svoj majestáť. Pokorný pohľad je pohľad zo zeme. Z takejto perspektívy sme schopný vidieť krásu a vznešenosť.

Dnešné podobenstvo nám ukazuje, v akom postoji sa máme bližiť k Bohu. Je pomýlené dostať sa k Bohu s vedomím vlastnej záslužnosti. „Teda Pane Bože, skôr ako k tebe budem hovoriť, vypočuj si, kto som ja?“ Takýmto spôsobom sa navzájom kľameme mi ľudia, ale pred Božiu tvár musíme ísť úplne v inom postoji. Poznanie vlastnej hriechnosti je cestou, na ktorej pocítíme bezmocnosť stať sa vlastnými silami lepšími. Oplakávanie vlastnej hriechnosti je podľa duchovných otcov výrazom intenzívnej skúsenosti s Bohom. Tak napr. hovorí sv. Izák Sýrsky: „Kto pozná svoje hriechy, je väčší ako ten, kto svojou modlitbou vzkriesi mŕtveho. Kto hodinu plače a vzdychá nad sebou, je väčší ako ten, kto vyučuje celý svet. Ten, kto pozná svoju vlastnú slabosť, je väčší ako ten, kto videl anjelov. Kto v samote skrúšenosťou nasleduje Krista, je väčší ako ten, kto sa teší priazni plných kostolov.“

Všetci sme hriešni a je znakom duševného zdravia, keď si niekto svoju hriechnosť a obmedzenosť uvedomuje. A je znakom duševnej choroby, keď niekto nechce uznať svoju obmedzenosť a hriechnosť. Robí sa bohom na zemi. Podobenstvo hovorí: „Mýtnik stal celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu pozdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: Bože, buď milostivý mne hriešnemu“ Hovorím vám: Tento odišiel do svojho domu ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený a kto sa ponízuje, bude povýšený.“

Keď človek uznal vlastnú hriechnosť, prestal sa diviť Božím navštevovaním, ale i smrť chápe podobne ako sv. František, ako sestru, ktorá ma definitívne vyslobodí z tohto hriechného spôsobu bytia. Veniec spravodlivosti, o ktorom hovorí sv. Pavol v liste Timotejovi, nepochádza z vedomia vlastnej záslužnosti, ale je určený pre tých, ktorí s láskou očakávajú Pánov príchod. Sv. Pavol v mnohých iných miestach vo svojich listoch hovorí o sebe, ako o najväčšom hriešnikovi, ktorý je ale zaľúbený do Krista, svojho Pána a Spasiteľa. A toto je cesta pre nás. Len zaľúbenosť vyslobodzuje zo zajatia egoizmu. Aby sme konečne neverili v seba ale v Boha.

*Lebo nie nepriateľ ma ponížil,
to už som prežil koľkokrát.
Nie protivník sa stavia
nado mňa,
pred protivníkom
nájdem si svoj úkryt.
Lež ty si to,
môj dávny spoločník,
môj dávny priateľ, známy môj,
s ktorým sme žili vospolok,
do domu Pánovho sme chodili.*

*Nech ich smrť pridlávi,
nech do záhrobia prídu za živa!
Pretože nerest
je v ich pribytkoch
a nešlachetnosť v nich.
Ale jak Bohu zavolám
a Boh ma zachráni.
Ráno i večer
i cez jasné poludnie
bedákať budem, kričať.*

*Hospodin počuje môj hlas
a moju dušu ticho vyslobodí
zo zápasov, čo viem,
nech koľko chce ich brojí
proti mne.
Počuje Hospodin,
ten, ktorý tróni od vekov,
potrestá ich a pokorí.
Veď oni od vekov sa nemenia
a neboja sa Boha.*

Informácie o sebe dávame slovami a telesnými prejavmi. Ježiš hovorí o dvoch ľuďoch, ktorí sa prišli do chrámu modliť. Boli rozličného spoločenského a náboženského postavenia. Farizej patril medzi „špičku“. Mýtnik medzi „spodinu“. Na ich spôsobe modlitby Ježiš predstavuje dva typy zbožnosti.

Farizej sa začal modliť, do centra svojej modlitby však nepostavil Boha, ale seba. Pri modlitbe sa začal chváliť: „Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia... ako tento mýtnik. Postievam sa... dávam desiatky.“ Mýtnik do stredu svojej modlitby postavil Boha a jeho milosrdenstvo a prosil: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu.“ Na rozdiel od farizeja pochopil, že v kostole dá viac Boh človekovi ako človek Bohu. A preto svojou úprimnou prosbou o odpustenie túži Bohu za všetko poďakovať.

Farizejova pýcha a mýtnikova pokora boli vyjadrené nielen slovami, ale aj postojmi tela. Obidvaja stáli. Rozdiel bol v tom, že farizej mal hlavu hore a mýtnik hlavu dole. Oči farizeja boli upreté na nebo, aby jasne vyslal signál, že patrí medzi náboženskú elitu. Oči mýtnika boli sklopené k zemi, lebo si uvedomoval, že pred Bohom nič neznamená. Mýtnik dokonca použil aj ruky, aby bitím v prsia ešte viac zdôraznil svoju závislosť od Boha.

Našu pokornú alebo pyšnú zbožnosť v kostole neprejavujeme len postojom srdca, ale aj postojom tela. Dnes sa znova dostáva do popredia moderná veda, ktorá sa nazýva kinezika a zaoberá sa „rečou“ tela. Lebo telo niekedy vyjadruje o nás viac ako naše slová. Ak by sme mohli nejakou skrytou kamerou nafilmovať naše správanie v kostole, možno by sme boli veľmi prekvapení, čo všetko by sme mohli na sebe vidieť. Napríklad ako prichádzame do kostola. Nieкто ako filmová hviezda, ktorá si ide prevziať Oscara. Iný skromne, ako taký, čo si uvedomuje svoju malosť pred Božím pohľadom. Nieкто svojím pohľadom vyvoláva strach v srdciach iných, zvlášť, keď si dovoľia sadnúť na „jeho“ miesto. Iný sa zasa pozerie príjemným pohľadom na svojho brata a sestru a oni majú z jeho pohľadu dobrý pocit. Nieкто sa obracia celú svätú omšu, aby mu nič neušlo. Iný sa pozerá len na svätostánok. Nieкто si pokorne kľakne na obidve kolená. Iný sa nedokáže pokloniť Bohu. Nieкто ide po svätom prijímaní naspäť do lavice, ako keď sa v dobrej nálade vychádza z reštaurácie. Iný s tichou radosťou na tvári. Zbožné prevracanie očami patrí tiež medzi „špeciality“ našej zbožnosti.

Dovoľme preto Bohu, aby v nás mohol pôsobiť. Vždy, keď vstúpime do kostola, otvoríme mu svoje srdce, aby v nás mohol účinkovať svojou láskou a aby to bolo vidieť aj na našej „reči“ tela.

Marian Šuráb

Úplné odpustky pre duše v očistci.

Termín: - Od poludnia 1. novembra do 8. novembra vrátane.

Podmienky: - Nábožná návšteva cintorína spojená s modlitbou za zosnulých.

- Svätá spoveď a sväté prijímanie podľa možnosti každý odpustkový deň.
- Modlitba na úmysel Svätého Otca (Otče náš, Zdravas Mária a Sláva Otcu ...)
- V tomto období vylúčiť akúkoľvek pripútanosť k hriechu, aj k Všetdnému.

Keď od nás odchádzajú ľudia, keď zomrelí priatelia alebo susedia, vyjadrujeme pozostalým sústrasť. Dávame najavo, že s nimi súcitíme, že máme podiel na ich žiali. Možno im ponúkne pomoc - materiálnu i duchovnú.

Keď príde smrť do vlastnej rodiny, je to pre nás často veľmi ťažké. Akoby sa rúcal celý náš život. V takých prípadoch potrebujeme blízných, ktorí nás podržia, ktorí sú nám prajní a sprevádzajú nás. V takej situácii ti želám priateľov, ktorí ti pomôžu niesť žiaľ. Želám ti veľa sily na tejto ťažkej ceste.

Želám ti, aby si zostal v spojení s tými, ktorí od nás odišli. Kto na nich myslí, kto sa za nich modlí, cíti ich blízkosť.

Želám ti spoločenstvo s tvojimi zosnulými, ktoré bude trvať po celý život. Budeš vnímať okolo seba ich starostlivosť, ich neviditeľnú prítomnosť. Nech sú pre teba anjeli tí, ktorí ťa chránia!

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 30. týždni cezročného obdobia - (C)

28.X. pondelok - [spovedanie od 16:15 a po sv.omši](#)

17.00 za *† Vendelína Vanáka a rodičov*

29.X. utorok - [spovedanie od 16:15 a po sv.omši](#)

17.00 za *† Emila a Máriu Slezákových*

30.X. streda - [spovedanie od 16:15 a po sv.omši](#)

17.00 za *† Jozefa a Máriu Mizerových*

31.X. štvrtok - *svätá omša zo slávnosti Všetkých svätých*

[spovedanie od 15:00 a po sv.omši](#)

17.00 za *† Imricha a Magdalénu Augustínových a rodičov*

Upratovanie kostola č.d. 28 - 51

1.XI. piatok - *Všetkých svätých – prikázaný sviatok- slávnosť*

08.00 za *† Jozefa a Helenu Grancových, deti Miroslava a Vieru*

Lektori: Macáková E., Blahová M.

[spovedanie od 09:30 - 10:00 a aj po sv. omši od 11:00 hod.](#)

10.00 za *farníkov*

Lektori: Polakovičová Z., Polakovič P.

15.00 *Dušičková pobožnosť na cintoríne*

2.XI. sobota

08.00 za *† kostolníkov a organistov a iných dobrodincov kostola*

[spovedanie od 09:30 a od 16:15 - 17:00](#)

17.00 za *všetkých verných zosnulých*

3.XI. 31. nedeľa v cezročnom období

08.00 za *† kňaza Mons. Alexeja Izakoviča*

Lektori: Jurčovičová M., Macáková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

28.X. pondelok Sv. Šimon a Júda, apoštoli, **sviatok**

29.X. utorok Sv. Felicián, mučeník

30.X. streda Sv. Marcel, vojak

31.X. štvrtok Sv. Wolfgang, biskup

1.XI. piatok **Všetkých svätých – prikázaný sviatok- slávnosť**

2.XI. sobota Spomienka na všetkých verných zosnulých

so svätým Ambrózom z Milána

O Eucharistii

Veľkí odborníci a svätci považujú svätého Ambróza (340 - 397) za jedného z najlepších kazateľov o mystagógii v celých dejinách Cirkvi. Jeho učenie je ešte pozoruhodnejšie, keď berieme do úvahy veľmi nezvyčajné podmienky Ambrózovej kresťanskej iniciácie.

Narodil sa v patricijskej rímskej rodine, ktorá sa už dávno obrátila na kresťanstvo. Ambrózov otec bol prefektom jedného z najväčších a najdôležitejších teritórií v ríši, ktoré siahalo od Británie cez Francúzsko a Španielsko až do Afriky.

Ambróz vyštudoval právo a čoskoro šiel v kariére po stopách svojho vynikajúceho otca. Keď bol Ambróz ešte mladým mužom, cisár ho vymenoval za miestodržiteľa so sídlom v talianskom Miláne, ktoré bolo vtedy najdôležitejším mestom na Západe.

Hoci Ambróz pochádzal zo zbožnej rodiny, jeho rodičia - podobne ako mnohí iní v tej dobe - odkladali jeho krst. Až ako miestodržiteľ v Miláne začal vážne študovať vieru a chcel sa dať pokrstiť.

Jedno je isté: nemohol študovať v pokoji. Cirkev v Miláne - a aj všetci obyvatelia Milána - bola rozdelená vo vieroučných otázkach. Jedného biskupa poslal do vyhnanstva v reťaziach. Jeho nástupca, ariánsky heretik, prišiel z východu a neovládal miestny jazyk. Tento votrelec nemilosrdne prenasledoval Milánčanov, ktorí vyznávali vieru v Kristovu božskú prirodzenosť. Keď tento muž zomrel, katolíci sa radovali, ale obávali sa, kto ho nahradí. Ariáni v Miláne boli odhodlaní posadiť na biskupský stolec ďalšieho zo svojich ľudí.

Ambróz ako guvernér sa obával, že tento spor bude čoskoro krvavý. Zasiahol a chcel rokovať o mieri. Jeho úsilie malo úspech. Ariáni i katolíci sa zmierili. Jednohlasne sa zhodli na tom, že Ambróz by mal byť ich biskupom - Ambróz, ktorý ešte ani nebol pokrstený.

Ambróz s nimi nesúhlasil, ale cisár sa pridal na stranu Milánčanov, a tak po týždni Ambróz prijal všetky sviatosti iniciácie - krst, Eucharistiu a birmovanie - spolu s plnosťou posvätného rádu.

Ambróz sa rozhodol obnoviť disciplínu medzi duchovnými, jednotu v Cirkvi a dôstojnosť svojho úradu. Podobne ako Bazil principiálne odmietal odpovedať na cisárovo predvolania. Odmietol odovzdať ariánskej cisárovnej baziliku na heretickú bohoslužbu. A dokonca sa odvážil udeliť prísne verejné pokánie cisárovi za to, že nariadil kruté vraždenie civilných občanov.

Ambróz bol známy po celom svete pre svoju inteligenciu. Táto schopnosť prilákala mladého afrického učenca Augustína. Ten však prišiel obdivovať predovšetkým Ambrózovu ušľachtilosť. Ambróz, zaneprázdnený človek, sa spriatelil s mladým Augustínom a jemne ho presvedčil o pravde kresťanstva, Ambróz bol mystagogickým učiteľom pre Augustína, ktorý sa stal možno najväčším teológom v kresťanských dejinách.

Ambrózova mystagógia je hlboko biblická aj liturgická. Naďalej oslovuje súčasných západných čitateľov, keďže mnohé omšové modlitby sa za šesťnásť storočí vôbec nezmenili.

Svätý Ambróz zomrel na Veľký piatok v roku 397.

Ľudia však tmu milovali viac ako svetlo

(Jn 3, 16 - 21)

Aké je zvláštne, že po svetlo je potrebné ísť do hlbokej tmy. Avšak od prvých krokov, ktoré kráčame vo viere, stavia nás toto svetlo tvárou v tvár k tajomstvu zla. A musíme, aj keď to nechceme, uveriť v tvrdý zákon dedičného hriechu: že sme vinní, hoci nevinní. Vďaka tomuto svetlu si budeme uvedomovať svoj rozpor v sebe. Nikodém to už teraz vie.

V hĺbinách ľudského vnútra Kristus ukazuje tajomnú moc zla. Tajomstvo nepravosti. Len v tomto svetle môže človek dospieť k spásu. Rozoznať, čo je správne, a stať sa novým bytím.

Sám Kristus potvrdí tézu tohto sveta: „Ľudia milujú tmu viac ako svetlo.“ Ale veriť, to znamená, že Boh sa o človeka postará. A nikdy ho nenechá potopiť sa. Človek sa potápa sám. Svedomie odhadzuje svetlo a ukrýva sa v temnosti. Už na počiatku sa Adam skrýva so svojim hriechom. Sám! Preto človek nemôže vytvárať vieru sám od seba a stotožňovať sa so svojim zjavením. Stratou viery v Boha človek nakoniec stráca aj vieru v ľudskú osobu.

Kto verí, že je hriešny, je už pri bráne nebeského kráľovstva. Lebo kde je odumieranie svetla, odumiera aj vedomie, že Boží zákon je v nás a máme konať jeho vôľu.

Zlo jestvuje a zlé od dobrého dokážeme rozoznať len v Kristovom svetle. Ťažko sa chodí človeku v temnote.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom. Sú to veci, ktoré ti dôverne hovorím ako priateľ, brat alebo otec. A tieto dôverné rozhovory počúva Boh. Nepoviem ti nič nové. Iba oživím tvoju pamäť, aby sa v nej zrodila myšlienka, ktorá ťa zasiahne tak, že zmeníš svoj život a vydáš sa na cestu modlitby a Lásky. A napokon sa staneš rozvážnou dušou

Povaha

1. Neži naprázdno. Buď užitočný. Zanechaj za sebou stopy. Vyžaruj svetlo svojej viery a lásky. Svojím apoštolským životom zotieraj bahno a špinu, čo zanechali nečistí rozsievачi nenávisť. A všetky pozemské cesty zapál' Kristovým ohňom, ktorý nosíš vo svojom srdci.

2. Kiež sú tvoje rozhovory a celé tvoje správanie také, aby všetci, čo ťa vidia alebo počujú, mohli povedať: Tento človek číta život Ježiša Krista.

3. Dôstojnosť. Správaj sa ako dospelý. Zanechaj detinské spôsoby a prihlúplu strojenosť! Nech je tvoj vonkajší prejav odrazom pokoja a poriadku, ktorý vládne v tvojej duši.

4. Nehovor: „Ja som už raz taký, to je moja povaha.“ Nie povaha, ale nedostatok charakteru! Buď mužom! „Esto vir“.

5. Nauč sa povedať „nie“.

6. Obráť sa chrbtom pokašiteľovi, keď ti šepká do ucha: „Načo si komplikovať život?“

Príbeh na uzdravenie duše

DÚHA

Povráva sa, že pred mnohými rokmi sa všetky farby pustili do hádky. Každá vyhlasovala, že je zo všetkých najdôležitejšia, najužitočnejšia a najobľúbenejšia.

Zelená povedala:

„Ja som bezpochyby tá najdôležitejšia. Som znamením života a nádeje. Vybrali si ma pre trávu, stromy a listy. Bezo mňa by zvieratá zomreli. Rozhľadnite sa a uvidíte, že som prítomná vo väčšine vecí.“

Do reči jej skočila modrá:

„Hovoríš len o zemi, no nezabúdaj na nebo a na more. Voda je základom života a z blankytného mora sa odparuje do mrakov. Nebo ponúka priestor, pokoj a vyrovnanosť. Bez môjho pokoja by ste neboli ničím.“

Slova sa ujala oranžová:

„Som farbou zdravia a sily. Neobjavujem sa tak často, zato som nevyhnutná pre beh ľudského života. Som farbou, za ktorou sú ukryté mnohé potrebné zdravé vitamíny. Spomeňte si na mrkvu, dyňu, pomaranče, mango a papaju. Nie som síce neustále na očiach, no keď za úsvitu či za súmraku zafarbím oblohu, je moja krása taká prenikavá, že na vás si nik nespomenie.“

Červená sa neudržala a vyskočila:

„Ja som farbou nebezpečenstva a odvahy. Som odhodlaná bojovať. Prinášam oheň. Bezo mňa by bola krajina pustá ako mesiac. Som farbou vášne a lásky, ruže a vlčíeho maku.“

Purpurová rozhorčene vzplanula. Bola veľmi vysoká a okázalo prehovorila.

„Ja som kráľovskou farbou a znamením moci. Odjakživa si ma vyberali králi, vládcovia a kardináli, pretože znamenám autoritu a múdrosť. Ľudia sa ma na nič nepýtajú, zato ma počúvajú.“

Tmavomodrá prehovorila pokojnejšie ako ostatní, no s rovnakou rozhodnosťou:

„Pomyslite na mňa. Som farbou ticha. Ťažko si ma všimnete, no bez mňa by ste boli všetci povrchní. Predstavujem úsudok a rozvahu, súmrak a hlbokú vodu. Potrebujete ma pre rovnováhu a protiklad, modlitbu a vnútorný pokoj.“

A tak sa farby dohadovali a každá bola presvedčená, že je tá najlepšia. Diskusia naberala na hlasnosti. Náhle sa objavil lúč bieleho žiarivého svetla. Zabýskalo sa a hlučne zahrnelo. Spustil sa neúprosný lejak. Farby sa od strachu schúlili. Chceli sa skryť, a tak sa tísli k sebe.

Vtom prehovoril dážd:

„Farby, vy ste sa zbláznili. Bojujete proti sebe a snažíte sa nad ostatnými získať prevahu. Neviete, že vás všetky stvoril Boh? Každú so zvláštnym, jedinečným a rozdielnym poslaním. On vás všetky miloval. Pochyťajte sa za ruky a poďte so mnou. Boh vás chce rozšíriť do celého sveta v podobe veľkej dúhy. Bude to pre vás spomienka na jeho lásku a znamenie, že môžete žiť spolu v pokoji. On je vo vás prítomný ako nádej pre zajtrajšok.“

A tak Boh na očistenie zeme použil dážd a na nebo umiestnil dúhu. Keď ju uvidíte, spomeňte si, že máte myslieť jeden na druhého.

- Je možné, že to isté sa stáva aj nám ľuďom: dohadujeme sa, kto z nás je najdôležitejší...

- Je možné v harmónii sveta uznať hodnotu každého človeka a každej veci...

- Prijat' svoju hodnotu uprostred rozdielných „fariieb“ by mi pomohlo...

José Carlos Bermejo „Ďalšie príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Modlite sa v každom čase

„Dávajte si pozor... aby vás onen deň neprekvapil. Lebo príde ako osídlo na všetkých, čo bývajú na povrchu celej

zeme. Preto bdejte celý čas teda a modlite sa...“ (Lk 21, 34-36).

Modlíme sa? Modlíme sa dost' a opravdivo? Modlím sa pokorne, vytrvalo, s úctou a dôverou? Za seba i za druhých? Dakujem a odprosujem? Vkladám všetko do Božích rúk?

Celkove sa zdá, že ľudia sa dnes málo modlia. Akoby od modlitby málo čakali. Tým však málo čakajú od Boha. Myslia si, že si poradia sami, že všetko dosiahnu vlastnými schopnosťami, dokonca aj vo veci ducha a viery - v apoštoláte. Apoštolské činy sú podľa nich viditeľné, modlitba nie. Všetko merajú a počítajú. Tisíce ľudí v kostole - to je niečo! Niekedy, keď sa podarí zabrániť len jedinému hriechu, považujú to za neúspech. To sú zlé miery. Kristus bol ochotný dať sa ukrižovať pre jediný hriech. My dokazujeme svoju udatnosť predovšetkým číslami. Hrešíme, a ani nás to netrápi. A modlitba? Na tú sme pozabudli. A predsa dobrá modlitba, pochádzajúca z úprímného srdca, zaväz' najviac - pre nás i pre druhých. Čo s človekom, čo s kňazom, ktorý sa nerád modlí, alebo sa prestal modliť? Za čím kráča, čo chce dosiahnuť, ak zatláča do úzadia tajomstvo Božieho pôsobenia v nás? Čo s národom, ktorý sa prestal modliť? Čo ho čaká? Pán Boh bude s nami, ak vytrváme v modlitbe!

Bud'te pripravení

„...bud'te pripravení, lebo Syn človeka príde v hodinu, o ktorej nevíete.“ (Mt 24, 44)

„Február 1957 V noci o 24. hodine sme pristáli na chvíľu lietadlom na ostrove Wale v Tichom oceáne,“ píše P. Leppich S. J. v Ceste okolo sveta. „Ospalo sme sedeli v kreslách čakáme a pili ananášovú šťavu. Pred nami malo štartovať veľké americké lietadlo do Tokia. Ešte dnes vidím všetko pred sebou - mnoho mladých ľudí, usmievajúc sa ženy, kde-tu vojaci námorníci, medzi nimi mladý chlapec s medailou na krku. Všetci boli bezstarostní, smiali sa a bavili. Nastupovali do lietadla s novinami pod pazuchou. Posledná išla stevardka. Ešte zakývala personálu na letisku a dvere sa za ňou zatvorili. Tušila, že navždy? Spolu s nimi nastúpila smrť. Lietadlo zmizlo v temnej noci nad Pacifikom. Vo chvíli štartu som ho žehnal. Na druhý deň sme sa v Honolulu dozvedeli strašnú správu. Americké lietadlo sa zrútilo do oceánu... Usmievajúca sa stevardka, mladý námorník s medailou...“

Smrť stojí za každým z nás, i keď sa zverujeme dokonalej modernej technike. Ukáž nám, Pane, svoje milosrdenstvo a daj nám svoju spásu!

Preto bdejte!

V evanjeliu čítame podobenstvo o hlúpych a múdrych pannách. Dvere siene sa zatvorili. „Nepoznám vás,“ povedal Ježiš. „Preto bdejte, lebo nevíete ani dňa, ani hodiny.“ (Mt 25, 12-13)

Viera nás nemá uspávať. Vyzýva nás na ostražitosť a činný život pred Bohom. Ježiš hovorí: Ak nebudete teraz, v tejto chvíli dávať pozor, čo od vás žiada Božie kráľovstvo, a to aj v tých najmenších veciach, nikdy doň nevkráčite. Ak zaspíte, vyniknú vás a zostanete vonku v tme. Budete ako hlúpe panny, ktoré zaspali a potom prepadli panike. V tomto živote rozhodujete aj vy o tom, či navždy vkročíte do Božieho kráľovstva.

Ježiš nás neodrádza od života. Naopak, chce, aby sme podľa svedomia naplno robili to, čo nám bolo zverené. Kto v Kristovom duchu a v spojení s ním živí rodinu, slúži v nemocnici, pracuje v továrni, projektuje stavby, robí to nielen v láske, ale aj v nádeji, ktorá mu otvára prístup do jeho kráľovstva.

Pane, dopraj nám vytrvať v bdelosti až do slávneho príchodu tvojho Syna!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku